

den foreliggende sag er, om der kan gøres et økonomisk krav gældende mod en privat part. Det vil kunne give anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, såfremt udlevering af dokumenter fra den pågældende part skal kunne ske under trussel om straf eller andre tvangsforanstaltninger. En sådan retstilstand gælder ikke for parter i en civil sag. Forslaget indeholder som følge heraf ikke en sådan sanktionshjemmel. Derimod vil manglende udlevering af dokumenter kunne sanktioneres på en anden måde. Hvis en privat part ikke udleverer materiale, som den pågældende er forpligtet til at udlevere, afgør kommissionen, hvilken betydning dette bør have for undersøgelsens resultat. Kommissionen kan således på det pågældende punkt lægge et for parten ugunstigt bevisresultat til grund.

Dette svarer til, hvad der gælder for parter i civile sager, og til, hvad der må antages at gælde ved en kommissionsdomstol eller undersøgelsesret (retsplejelovens § 298 sammenholdt med retsplejelovens § 344, stk. 2).

Til stk. 3

En undersøgelseskommission vil formentlig kunne afdække en stor del af sagen på grundlag af en gennemgang af dokumenter og andet foreliggende skriftligt materiale, som de involverede efter stk. 2 har pligt til at udlevere til kommissionen. For at sikre, at eventuelt manglende oplysninger vil kunne tilvejebringes, og at tvivlsspørgsmål vil kunne afklares, etableres – til supplement af den i stk. 2 fastsatte dokumentudleveringspligt – en ordning, hvorefter kommissionen kan stille skriftlige spørgsmål til og anmode om redegørelser fra involverede myndigheder, virksomheder og personer.

Kommissionen vil formentlig normalt rette sine anmodninger om skriftlige redegørelser og svar til de involverede myndigheder og virksomheder som sådanne, således at der afgives svar på myndighedens/virksomhedens vegne. Ønsker kommissionen svar fra nærmere angivne personer, kan kommissionen stille spørgsmål direkte til de pågældende personligt. Kommissionen vil kunne fastsætte en frist for besvarelse af kommissionens forespørgsler.

Efter den foreslåede bestemmelse er der pligt til at besvare de stillede spørgsmål. Undlader man at svare, vil kommissionen efter omstændighederne kunne tillægge undladelsen betydning ved den bevismæssige vurdering af sagen. For offentligt ansatte gælder endvidere, at undladelse af at svare vil kunne medføre disciplinært ansvar og i grove tilfælde strafansvar. I øvrigt vil kommissionen under de betingelser, der er angivet i forslaget § 4, stk. 1, kunne foranstalte indenretlig afhøring af personer, der ikke besvarer

skriftlige spørgsmål eller ikke gør det på en fyldestgørende måde.

Den, der afgiver urigtige oplysninger til kommissionen, vil efter omstændighederne kunne straffes efter straffelovens § 162. Efter denne bestemmelse straffes den, som for eller til en offentlig myndighed med forsæt afgiver urigtig erklæring om forhold, angående hvilke han er pligtig at afgive forklaring, med bøde, hæfte eller med fængsel indtil 4 måneder. Bestemmelsen gælder både private og offentligt ansatte. Der kan dog ikke straffes efter bestemmelsen, hvis urigtige oplysninger afgives i tilfælde, hvor rigtige oplysninger ville udsætte den pågældende for disciplinært ansvar eller strafansvar. At den pågældende ved sandfærdig forklaring ville udsætte sig selv eller sin arbejdsgiver for f.eks. at blive pålagt erstatningsansvar, fritager ikke for strafansvar for urigtig erklæring.

Til stk. 4

Den foreslåede bestemmelse i stk. 4 regulerer forholdet mellem på den ene side udleverings- og oplysningspligten i stk. 2 og 3 og på den anden side tavshedspligtsforskrifter. Bestemmelsen indebærer, at pligterne i stk. 2 og 3 fortrænger modstående tavshedspligtsforskrifter. Dette gælder, uanset om der er tale om almindelige eller særlige tavshedspligtsforskrifter.

Den almindelige tavshedspligt, der efter straffelovens §§ 152 ff og forvaltningslovens § 27 gælder for offentligt ansatte, herunder ansatte i ministerier m.v., vil således ikke være til hinder for, at udleverings- og oplysningspligten opfyldes.

Finanstilsynet vil heller ikke kunne nægte at udlevere fortlørligt materiale, som tilsynet har udarbejdet eller modtaget i egenskab af tilsynsmyndighed i forhold til de færøske banker, selv om materialet er omfattet af den særlige tavshedspligtsbestemmelse i bank- og sparekasselovens § 50 b. Finanstilsynet skal således ikke have samtykke fra de færøske banker eller deres kunder for at udlevere materiale til kommissionen, herunder oplysninger om konkrete kundeforhold. Det samme gælder i forbindelse med svar og redegørelser, der afgives efter stk. 3. De EF-regler, der ligger bag bestemmelsen i bank- og sparekasselovens § 50 b, kan ikke antages at være til hinder for en sådan regulering, allerede fordi Færøerne og dermed de færøske banker står uden for EU.

Udleverings- og oplysningspligten omfatter også de berørte banker og Finansieringsfonden af 1992. De pågældende virksomheders og institutioners tavshedspligt efter f.eks. bank- og sparekasselovens § 54, stk. 2, vil således ikke være til hinder for opfyldelse af pligten. Dette gælder også med hensyn til